

Arrest

nr. 261 683 van 5 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 januari 2020.

1.2. Op 15 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 29 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 1 juni 1969 geboren te San Salvador, El Salvador. U bezit een huis in Ilopango, San Salvador, waar u woonde samen met uw vrouw V.(...) Y.(...) M.(...) de F.(...) (DVZ 8916505, CGVS 1923513), uw twee dochters J.(...) A.(...) F.(...) M.(...) (DVZ 8916515, CGVS 1923514) en K.(...) C.(...) F.(...) M.(...) (DVZ 8916522, CGVS 1923515), en uw stiefdochter A.(...) S.(...) C.(...) M.(...) (DVZ 8916484, CGVS 1923512). Omwille van relationele problemen met uw vrouw woonde u sinds augustus 2018 bij uw zus M.(...) in San Martin in San Salvador. Uw vrouw en drie dochters verlieten het land in 2019 en dienden op 27 september 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in. Hun verzoek om internationale bescherming werd geweigerd.

Uw stiefdochter A. S. had in uw land van herkomst een relatie met een man die u kent onder de naam R.(...). R. behandelde haar slecht en sloeg haar. Vanaf maart 2019 kreeg ze grote problemen met R. die ertoe zouden leiden dat uw stiefdochter en de rest van het gezin het land verlieten. Wat betreft deze problemen verklaart u er niets concreet van af te weten omdat uw gezin probeerde u er zo weinig mogelijk in te betrekken. Aangezien u bekend stond als een opvliegend persoon waren ze immers bang dat u het heft in eigen handen zou nemen. Het is dan ook pas in september 2019, vlak voor uw gezin het land ging verlaten, dat u op de hoogte werd gebracht dat er problemen waren. Uw stiefdochter bleef echter beknopt en vertelde u enkel dat R. haar nog steeds lastig viel en dat ze daarom vertrokken. Het is pas toen uw gezin al in België was dat ze u er telefonisch van overtuigden dat R. een heel gevaarlijk persoon is en dat uw leven ook in gevaar was. Vervolgens besloot u dat u het land moest verlaten. Uit voorzorg bleef u vanaf september op het werk slapen en ook in het weekend ging u niet meer naar huis. Zelf hebt u geen problemen gehad met R.. Omwille van de problemen van uw stiefdochter zou er ook een poging tot ontvoering van uw jongste dochter hebben plaatsgevonden in juni 2019. Zij kon echter ontsnappen en verder is er niets gebeurd.

U haalt nog aan dat u in El Salvador drie keer overvallen werd in de loop der jaren, maar dat deze overvallen gelinkt zijn aan de algemene criminaliteit in uw land en niets met de problemen te maken hebben.

Uw neef R.(...) E.(...) F.(...) R.(...) (DVZ 8976334, CGVS 2011203), de zoon van één van uw broers, had zelf ook problemen in El Salvador en besloot met u mee te reizen naar België. Op 24 december 2019 nam u het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en van Spanje naar België waar u op 7 januari 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat de ex-vriend van uw stiefdochter u iets zou aandoen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI) en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er***

geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als die van uw stiefdochter, A. S. C. M.. Bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zij er niet in geslaagd is om een vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico op schade in de zin van art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Voor eerst moet worden opgemerkt dat u verklaarde problemen gehad te hebben met uw ex die u bedreigde en valse profielen aanmaakte op sociale media. U en uw familie werden hierdoor scheef bekeken door de omgeving en u moest stoppen met werken (1923512, p. 8). Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het betreft immers een puur interpersoonlijk probleem met uw ex-partner.

Verder verklaarde u dat uw ex valse profielen aanmaakte op sociale media onder uw naam en zo naaktfoto's van u verspreidde. Hij wilde u zo dwingen om bij hem terug te komen. Door deze foto's zou u problemen gehad hebben op uw werk. Ook uw zussen en uw moeder werden beledigd door de foto's die circuleerden op sociale media (CGVS 1923512, p.8). Uit deze gebeurtenissen kan echter geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat de gevolgen van deze valse profielen op sociale media geleid zouden hebben tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de subsidiaire bescherming. U legde screenshots neer van de valse profielen en van de berichten die uw ex-partner en u naar elkaar stuurden toen u nog niet wist dat hij degene was die de foto's verspreidde. Deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Er wordt hier immers niet betwist dat u problemen had met uw ex-partner.

In maart 2019 werd u door uw ex-partner ook met de dood bedreigd via de telefoon. Hij zei dat hij u en uw familie zou doden als u niet bij hem terugkwam (CGVS, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat uw ex dit soort bedreigingen zou uiten als hij zou willen dat u bij hem terug kwam. Toen u gevraagd werd waarom uw ex-partner u op deze manier bedreigde, kon u geen afdoende verklaring geven voor zijn gedrag (CGVS 1923512, p. 12). Ook uw moeder en zus kunnen geen uitleg verschaffen over zijn beweegredenen (CGVS 1923515, p. 11 en CGVS19 23513, p. 11). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze doodsb bedreiging in het gedrang.

Het moet verder worden opgemerkt dat u na dit incident nog ongeveer een half jaar in El Salvador bleef wonen zonder problemen te ondervinden met uw ex-partner, ondanks het feit dat u niet inging op zijn eisen. U bleef in uw huis wonen en ging nog drie maanden gaan werken, hetzij via een andere route. U leidde dus geenszins een ondergedoken leven.

Gevraagd waarom u nog een half jaar wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat u in mei nog niet genoeg geld verzameld had (CGVS 1923512, p. 13). Dit klaart echter niet uit waarom u pas in september 2019 het land verliet, te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin al eerder over de nodige documenten beschikte (CGVS 1923512, p. 12). Uit deze houding kan niet afgeleid worden dat u een nood had aan internationale bescherming.

U verklaarde nog dat u een klacht indiende tegen uw ex-partner omwille van zijn bedreigingen. U kreeg hiervan geen kopie, enkel een bewijs dat u aanwezig was bij het parket op 14 mei 2019 (CGVS 1923512, p. 10). Uit dit document blijkt dat u werd uitgenodigd door de procureur in het kader van een onderzoek. Nergens kan hieruit afgeleid worden dat het gaat om de klacht die u indiende tegen uw ex-partner. Hierdoor is de bewijswaarde van dit document ondermaats.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de houding van uw zus K. C. niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit haar verklaringen dat ze in juli 2019, nadat er reeds een poging gebeurd was om haar te ontvoeren, met haar medestudenten op reis ging naar Honduras. Ze keerde na dit weekend in het buitenland vrijwillig en probleemloos terug naar El Salvador waardoor grote vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de beweerde ontvoeringspoging. Gevraagd waarom ze terugkeerde naar El Salvador, antwoordde uw zus dat uw ex haar ook in Honduras zou kunnen vinden (CGVS 1923515, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat uw ex, die zich in Guatemala bevond, haar zou gaan zoeken in Honduras. Deze vrijwillige terugkeer naar El Salvador doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ontvoeringspoging. Hoe dan ook, er moet daarnaast worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat er een verband zou zijn tussen de beweerde ontvoeringspoging van uw zus K. C. en de problemen die u had met uw ex-partner. Zo kan uw zus kan geen afdoende uitleg geven op de vraag waarom uw ex-partner haar zou bedreigen als hij enkel u wilde (CGVS 1923515, p. 13). Ze antwoordde dat ze het niet weet en speculeerde dat hij dit deed omdat u niet meer met hem communiceerde. U verklaarde zelf dat dit is 'hoe dingen geregeld worden in El Salvador' (CGVS 1923512, p. 11). Ook dit antwoord biedt geen afdoende verklaring voor bovenstaande onaannemelijkheid.

Daarnaast zou ook uw zus K. C. een klacht ingediend hebben nadat een man haar vastgreep. Deze klacht werd door uw zus ingediend tegen E.(..) R.(...) O.(...) H.(...). De man die haar benaderde zou echter niet uw ex zijn geweest. Bovendien verklaarde uw zus dat ze niet weet hoe uw ex-partner heet, ze zou enkel zijn bijnaam kennen. Dat ze in deze klacht dan toch zijn naam kent, breekt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af. Bovendien verklaarde uw zus dat ze de man die haar benaderde twee weken later nog een keer tegenkwam (CGVS 1923515, p. 10). Gezien het incident zich in de eerste week van juni zou hebben voorgedaan (CGVS 1923515, p. 9), moet dat dus ook in juni zijn geweest, terwijl in de klacht staat dat ze hem pas op 8 augustus opnieuw zag (CGVS 1923515, p. 10). Deze klacht werd ingediend op 26 augustus 2019, terwijl de gebeurtenissen zich reeds in juni 2019 afspeelden. Dit wijst er op dat deze klacht enkel werd ingediend met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, net voor uw vertrek. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident en de bewijswaarde van dit document.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u pas in september 2019 het land verliet (CGVS 1923512, p. 11). Dat u en uw gezin nog een half jaar in El Salvador in hetzelfde huis konden blijven wonen, getuigt niet van een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd waarom u nog zo lang wachtte vooraleer het land te verlaten, antwoordde u dat u nog niet genoeg geld verzameld had om de reis voor u en uw zoontje te kunnen betalen. Ook uw moeder en zussen moesten het nodig geld samenbrengen om de tickets te kopen (CGVS 1923512, p. 11). Deze verklaringen relativeren de ernst van uw problemen in grote mate.

Voorts verklaarde u dat uw stiefvader na uw vertrek uit El Salvador ook problemen had door uw ex-partner. Hij zou door hem benaderd geweest zijn en hij zou hem geld gevraagd hebben in ruil voor de foto's die hij had van u. Hij werd daarnaast ook overvallen en bestolen, maar u weet niet of dit gelinkt is aan uw problemen (CGVS 19235112). Het moet worden opgemerkt dat u, uw moeder en uw zussen erg weinig weten over de problemen van uw stiefvader. Zo weet uw zus niet hoeveel geld er gevraagd werd, door wie het gevraagd werd of op welke manier (CGVS 1923515, p. 12). Uw moeder verklaarde aanvankelijk zelfs dat er geen problemen meer waren na uw vertrek. Pas als ze geconfronteerd werd met uw verklaringen over de problemen van uw stiefvader, antwoordde ze dat hij inderdaad problemen had en dat u er van uit ging dat het om dezelfde redenen ging (CGVS 1923513, p. 11).

Het is bovendien weinig aannemelijk dat uw stiefvader afgeperst zou worden omwille van foto's die op dat moment al bij uw collega's en burens gekend waren. Dit zou uw stiefvader geen reden geven om de afperssom te betalen. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen van uw stiefvader.

Ook de overige documenten die u neerlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten en identiteitskaarten van u, uw zoontje, uw moeder en zussen kunnen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit aantonen, die hier niet betwist worden."

Wat betreft deze situatie wordt ook nog opgemerkt dat uw zeer beknopte kennis over de problemen van uw stiefdochter en het feit dat u zelfs de naam van de man waarvoor u beweert het land te zijn ontvlucht niet weet verder afbreuk doen aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging. U weet verder ook niet hoe uw dochter R. leerde kennen of sinds wanneer en tot wanneer ze een relatie hadden (CGVS 2011201, p.9-10).

Bovendien zijn uw verklaringen ook tegenstrijdig met wat uw stiefdochter en dochters eerder verklaarden over uw betrokkenheid bij de problemen. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u R. nooit ontmoet hebt en dat u hem enkel zag vanuit de verte (CGVS 2011201, p.8). Uw stiefdochter zei tijdens haar persoonlijk onderhoud echter dat ook u benaderd zou zijn door R. en dat R. u geld vroeg in ruil voor de foto's die hij van uw stiefdochter had (CGVS 1923415, p.12). Ook uw dochter Katherine Carolina verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat u werd afgeperst door R. (CGVS 1923515, p.9, p.12). Ten slotte haalt ook uw dochter J. A. aan dat u werd afgeperst (CGVS 1923514, p.10). Deze enorme tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de overvallen die u aanhaalt lijkt het hier, hoe betreurenswaardig ook, te gaan om criminele feiten waaruit geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Betreffende deze feiten kan dan ook slechts worden besloten dat het gaat om louter gemeenrechtelijke feiten en dat er geen band met de Conventie van Genève is.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Uit bovenstaande kan dus worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Tot slot wordt benadrukt dat ook in de dossiers van uw vrouw, dochters en stiefdochter werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,*

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat zij uitgebreid heeft verteld over de problemen van zijn stiefdochter. Verzoeker voert aan dat hij door zijn familie pas zeer laat werd ingelicht over de problemen en er hierdoor het fijne niet van weet, dat zijn leven in gevaar is in El Salvador, geen beroep kan doen op de autoriteiten en de ex van zijn stiefdochter vreest, waardoor hij in aanmerking dient te komen voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat *anno* 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die hun afpersen, geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo rechtsbijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op de vrees van verzoeker ten aanzien van de ex-partner van zijn stiefdochter A. S.. Volgens zijn verklaringen wordt verzoeker in september 2019 door zijn ex-vrouw V. Y., zijn twee dochters K. C. en J. A., en zijn stiefdochter A. S. ervan op de hoogte gesteld dat zij El Salvador gaan verlaten omdat zij de ex-partner van A. S., “R.” vrezen. Nadat zijn familie in België is aangekomen stellen ze verzoeker ervan op de hoogte dat ook zijn leven omwille van R. in gevaar is. Verzoeker gaat vanaf dan niet meer naar huis, hij slaapt op zijn werk en blijft ook in het weekend op zijn werk. Verzoeker verlaat El Salvador op 24 december 2019.

4.3. Verzoeker legt zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer. De Raad acht zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

4.4. Na grondige lezing van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees te koesteren ten aanzien van R., de ex-vriend van zijn stiefdochter.

Zoals reeds aangehaald is verzoekers beweerde vrees voor vervolging volledig gebaseerd op de problemen die zijn stiefdochter en dochter zouden gekend hebben met de ex-partner van zijn stiefdochter, R.. Vooreerst stelt de Raad vast dat de familieleden van verzoeker, die voor hem in België aankwamen, erg vaag zijn over de problemen van verzoeker en dat zij ook weinig pogingen ondernamen om meer over zijn problemen te weten te komen. Zij verklaarden in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming hierover het volgende: *“Ze probeerden hem af te persen door dezelfde situatie met die foto’s. Ze hebben hem overvallen en zijn gsm en een deel van zijn documenten afgepakt. Ze dreigden ermee hem en zijn neef, ze woonden samen, te zullen doden. Wat heeft hij te maken met uw problemen? Misschien niets, in het begin van onze relatie, toen ik 15 jaar was heeft hij mijn stiefvader leren kennen. Hij wist dat hij niet meer bij ons woonde maar dat we wel nog contact hielden en dat hij ons hielp.”* (notities PO A. S., p. 12); *“Ze vroegen geld, hij werd lastig gevallen en afgeperst. Wie vroeg dat? De bendeleden, hij zei het niet maar ik denk dat het van hem kwam. U bedoelt de ex van uw zus? Ja. Waarom denkt u dat die problemen met elkaar gelinkt zijn? Ik weet het eigenlijk niet. Ik weet alleen dat hij schrik had dat er nog iets zou gebeuren. Hoeveel geld vroegen ze van hem? Dat weet ik niet.”* (notities PO J. A., p. 10); *“Vertel eens over de problemen van uw vader. Ik weet er niet veel van. Hij besprak het vooral met mijn zus. Ik weet alleen dat ze hem geld vroegen in ruil voor de foto’s, zoals mijn zus ook overkwam, en dat hij daarom vertrokken is. Ik weet niet als er een verband is, hij werd aangevallen, al zijn documenten en geld werden gestolen; dat was in de periode dat ze hem om geld vroegen. Wie vroeg er dat geld aan hem? Dat weet ik niet. Hoe vroegen ze dat aan hem? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat het gebeurde omdat A. het aan mij vertelde. Waarom heeft u niet om meer informatie gevraagd daarover? Ik was kwaad op haar en ik had geen zin om er nog meer over te vragen. Ik weet dat zij er misschien nog erger onder leed, maar zij heeft mij er wel in meegesleept. U kon toch ook aan uw vader vragen waarom hij nu ook hier is? Hij is daar vrij gesloten over. Ik ben de jongste en hij heeft zich tegenover mij altijd het meest beschermend opgesteld. Hij heeft mij er nooit iets over verteld dus ik heb hem er ook nooit naar gevraagd.(...) Hoeveel geld vroegen ze? Dat weet ik niet.”* (notities PO K. C., p. 12).

De ex-vrouw van verzoeker vermeldt zelfs zijn problemen niet wanneer er haar gevraagd wordt of er na haar vertrek uit El Salvador nog problemen met anderen waren door R.. Pas wanneer er geopperd wordt dat één van haar dochters problemen van verzoeker vermeldde, stelt zij: *“Ja mijn man, we gaan ervan uit dat dat om dezelfde reden is. Ze hebben zijn telefoon gestolen en ze zeiden dat ze hem gingen doden. Kan u eens meer in detail uitleggen wat er met hem gebeurd is? Eerlijk gezegd, ik sprak niet met hem. Mijn dochters zeiden dat ze zijn gsm gestolen hadden en dat ze hem gingen doden. Wie stal zijn gsm? Daar doen ze wat gevraagd wordt voor een beetje geld. Hoe weet u dat zijn problemen gelinkt zijn aan uw problemen? Mijn dochter zegt dat er een verband is. Omdat wat ze tegen hem gezegd hebben, dat ze hem gingen doden en omdat ze zijn telefoon gestolen hebben en alles wat met die foto's te maken heeft.”* (notities PO V. Y., p. 11).

Zo hieruit al kan blijken dat zijn familieleden vage en zelfs uiteenlopende verklaringen aflegden over de problemen die verzoeker zou gehad hebben, stelt de Raad ook vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met R. in het geheel niet overeenstemmen met de verklaringen die zijn familieleden aflegden. Verzoeker haalt immers geen enkel concreet probleem aan dat hij zelf met R. zou hebben gekend (notities PO, p. 8, p. 10) en stelt El Salvador te hebben verlaten omdat zijn familieleden hem overtuigd hadden dat hij in de toekomst problemen zou kunnen kennen met R. (notities PO, p. 10). Verzoeker stelt expliciet niet te zijn afgeperst omwille van de problemen van A. S. (notities PO, p. 10) en dat hij R. nooit ontmoet heeft, hoewel dit wel door zijn familieleden zo werd verklaard.

De door verzoeker aangehaalde vrees wordt overigens verder ondermijnd door zijn gebrek aan kennis over de problemen die ertoe aanleiding zouden gegeven hebben. Verzoeker verklaart immers dat zijn stiefdochter werd lastig gevallen door haar ex-vriend, maar kan geen details geven over de problemen die ze precies met hem zou hebben gekend (notities PO, p. 9-10). Verzoeker kan evenmin precieze informatie geven over R., van wie hij zelfs de volledige naam niet kent (notities PO, p. 8, p. 10), hoewel deze door zijn familieleden wel duidelijk gekend is (notities PO A. S., p. 7) en het dan ook logisch zou zijn dat ze verzoeker van de precieze identiteit van zijn belager op de hoogte zouden stellen, en dit om hem in staat te stellen zich tegen deze persoon te beschermen.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker niet aannemelijk maakt concrete problemen te hebben gekend met R. of actueel een gegronde vrees ten aanzien van hem te koesteren.

In de bestreden beslissing wordt er bovendien uitgebreid geciteerd uit de beslissingen ten aanzien van de familieleden van verzoeker. Ten aanzien van de familieleden van verzoeker, heeft de Raad in zijn arrest nr. 261 679 van 5 oktober 2021 eveneens vastgesteld dat ook zij geen actuele gegronde vrees ten aanzien van R. dienen te koesteren. Dit wordt in het arrest als volgt gemotiveerd in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet:

“6.2. De verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op de vrees van verzoeksters om vermoord te worden door de ex-partner van eerste verzoekster. Volgens haar verklaringen begint eerste verzoekster in 2017 een relatie met een jeugdvriend, E. R. O. H., bijnaam “R.”. Eerste verzoekster vermoedt dat R. betrokken is bij illegale activiteiten zoals drugs en wapentrafië. Eerste verzoekster wordt door hem slecht behandeld en zij ontdekte ook dat hij een gezin heeft in Guatemala. Ze beëindigt de relatie in juni of juli 2018. In maart 2019 ontdekt verzoekster dat er compromitterende foto's van haar circuleren op sociale media en dat R. hierachter zit. R. zegt tegen verzoekster in maart 2019 dat hij haar en haar familie zal doden indien ze niet opnieuw een relatie met hem begint. Verzoekster en haar zussen worden in hun omgeving beschimpt omwille van de foto's op sociale media. In juni 2019 poogt een man tweede verzoekster te ontvoeren. Zij dient hiervoor klacht in bij de politie. Verzoeksters verlaten El Salvador, samen met de minderjarige zoon van eerste verzoekster, op 22 september 2019. Na hun vertrek kent hun vader, respectievelijk stiefvader, R. D. J. F. F nog problemen met de ex-vriend van eerste verzoekster en verlaat hij eveneens El Salvador in december 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in België in.

6.3. Verzoeksters leggen hun paspoorten en hun identiteitskaarten neer, alsook het paspoort van de zoon van eerste verzoekster. De Raad acht hun de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond.

De screenshots van valse profielen op sociale media en van de berichten verstuurd met R. staven dat eerste verzoekster lastig gevallen werd door haar ex-vriend en dat deze compromitterende foto's van haar verspreidde, maar dit wordt in de bestreden beslissingen niet betwist.

Het document van het parket-generaal toont aan dat eerste verzoekster op 14 mei 2019 aanwezig was op het parket voor onderzoekshandelingen, maar geeft geen enkele aanduiding over welke feiten dit onderzoek gaat en wat de rol van verzoekster hierin was. Eerste verzoekster verklaart bovendien vier keer naar het parket te zijn gegaan (notities PO A. S., p. 6-7) maar legt enkel een document neer dat één van deze bezoeken kan staven. De aangifte bij de politie toont aan dat tweede verzoekster klacht indiende voor de poging tot ontvoering waar ze verklaart het slachtoffer van te zijn geweest. Uit dit document op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoekster bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van tweede verzoekster en uit dit document ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan.

De Raad stelt vast dat verzoeksters een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeksters neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4. Na grondige lezing van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoeksters niet aannemelijk maken een gegronde vrees te koesteren ten aanzien van de R., de ex-vriend van eerste verzoekster.

Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, zoals informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus "Salvador: Situation Sécuritaire" van 12 oktober 2020, UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador", March 2016).

In het arrest nr. 250 083 van 26 februari 2021 van de Raad werd reeds geoordeeld dat het feit dat de ex-partner van eerste verzoekster op sociale media valse profielen onder haar naam maakte, onvoldoende ernstig is om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd: "Dat eerste verzoekster onenigheden heeft gekend met haar ex-partner en dat hij valse profielen onder haar naam heeft aangemaakt op sociale media, zoals blijkt uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, wordt niet in twijfel getrokken. De Raad acht deze gebeurtenissen op zich echter onvoldoende ernstig en zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Uit verzoeksters verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat de gevolgen van deze valse profielen op sociale media zouden hebben geleid tot vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die hier een ander licht op werpen." In huidig verzoekschrift, dat quasi identiek is aan het verzoekschrift dat verzoeksters indienden betreffende de eerste beslissingen, brengen zij evenmin elementen aan die voorgaande vaststelling kan weerleggen.

Betreffende de bedreigingen die van R. ten aanzien van de familie zouden uitgaan, stelt de Raad het volgende vast.

Volgens de verklaringen van eerste verzoekster zou R. éénmalig, in maart 2019, via een Whatsapp-gesprek haar en haar familie met de dood hebben bedreigd. Vooreerst leggen eerste verzoekster en haar moeder geen gelijklopende verklaringen af over het laatste contact dat A. S. met R. zou hebben gehad. A. S. verklaart zelf dat ze de laatste keer met R. sprak in maart 2019 (notities PO A. S., p. 16), terwijl de moeder van verzoeksters verklaart dat eerste verzoekster vóór het vertrek uit El Salvador "misschien in augustus" voor het laatst werd opgebeld door R. en dat deze opnieuw verzoekster onder druk zette om bij hem terug te keren (notities PO V. Y., p. 11).

Dat verzoeksters over een dergelijk essentieel element van hun relaas geen gelijklopende verklaringen afleggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verder stelt de Raad vast dat de vrees van verzoeksters ernstig gerelativeerd wordt door hun gedragingen na de doodsb bedreiging. Verzoeksters verklaren de doodsb bedreiging zeer ernstig te hebben genomen. Vierde verzoekster verklaart: "Ik was in shock en ik raakte in paniek. Ik wist niet wat te doen.(...) Mijn kleinzoon mocht niet meer naar buiten komen uit schrik dat ze hem zouden ontvoeren." (notities PO V. Y., p. 9). Eerste verzoekster verklaart dat ze in mei uit angst al haar paspoort aanvraag (notities PO A. S., p. 10). Waar verzoeksters dus duidelijk aangeven zeer angstig te zijn geworden voor wat R. hun zou kunnen aandoen, beslisten zij tegelijk om tot hun vertrek uit El Salvador op 22 september 2019 in hun eigen woning te blijven. Bovendien verklaart eerste verzoekster dat haar ex haar had gezegd dat hij wist waar ze woonde en werkte en waar ze naartoe ging, en dat hij gewoon iemand moest aanduiden om haar te doden (notities PO A. S., p. 11). Uit de aangifte betreffende de ontvoeringspoging blijkt ook dat tweede verzoekster aan de politie verklaarde: "(...) haar ex-schoonbroer het huis heel goed kent en weet waar hij ze moet aanvallen (...)". Dat verzoeksters, zich bewust van het feit dat R. elk moment kon langskomen of iemand kon sturen om hen aan te vallen, in hun eigen woning bleven doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hen aangehaalde vrees. De Raad stelt bovendien vast dat zij niet alleen in hun eigen woonst bleven, maar ook dat tweede verzoekster ook verklaart dat zij in juni 2019 belaagd werd toen zij onderweg was naar haar universiteit via het traject dat ze "altijd volgde", de enige route die langs de kolonie liep en dat hetzelfde route was die haar zussen gebruikten (notities PO K. C., p. 10). Deze verklaringen vallen enerzijds moeilijk te verenigen met de verklaringen van eerste verzoekster, die stelt dat ze na de doodsb bedreiging andere routes begon te gebruiken om R. niet tegen te komen (notities PO A. S., p. 7) en anderzijds wijzen ze erop dat na de doodsb bedreiging in mei 2019 minstens één van de verzoeksters haar dagdagelijkse routines niet aanpaste om problemen met R. te voorkomen, wat verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoeksters aangehaalde vrees ondermijnt. Eerste en tweede verzoekster stelden nog dat verhuizen binnen El Salvador niet mogelijk is omdat men niet in een gebied gecontroleerd door een andere bende kan gaan wonen (notities PO A. S., p. 10, 16; notities PO K. C., p. 13), maar dit kan geen afdoende verklaring vormen waarom verzoeksters geen poging deden om elders een ander veilig onderkomen te zoeken in plaats van thuis te blijven, waar hun belager hun zeer gemakkelijk kon vinden. Verder kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeksters, ondanks het feit dat de ex-partner van eerste verzoekster wist waar zij woonden, nergens gewag maken van een poging van R. om hen thuis te bedreigen na de telefonische bedreigingen, zodat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de telefonische bedreigingen, quod non, het wat eerste verzoekster betreft in elk geval bij telefonische bedreigingen gebleven is.

Verzoeksters verklaren voorts El Salvador pas in september 2019 te hebben verlaten omwille van financiële redenen (notities PO V. Y., p. 9, p. 11), maar de Raad stelt vast dat al hun paspoorten reeds uitgegeven werden in mei 2019 en dat uit hun verklaringen blijkt dat zij de vliegtickets financierden met de verkoop van een wagen en andere bezittingen, de opzeggingsvergoedingen van eerste en vierde verzoekster, spaargeld van vierde verzoekster, een bijdrage van de biologische vader van eerste verzoekster en geld dat ze leenden van R. D. J. (notities PO V. Y., p. 5, p. 8, p. 12; notities PO K. C., p. 5; notities PO J. A., p. 11; notities PO A. S., p. 15). Indien eerste verzoekster daadwerkelijk in maart 2019 met de dood zou zijn bedreigd en tweede verzoekster het slachtoffer zou zijn geworden van een ontvoeringspoging, kan niet worden ingezien waarom zij nog tot september zouden wachten om het land te verlaten, aangezien zij reeds sinds mei 2019 over hun reisdocumenten beschikten en het aannemelijk lijkt dat ze de specifieke financieringsbronnen voor hun vliegtickets reeds eerder zouden hebben kunnen aanspreken of verzamelen en er dus geen concrete reden voorhanden is waarom zij pas eind september 2019 dienden te vertrekken.

Met betrekking tot de beweerde poging tot ontvoering van tweede verzoekster in juni 2019 stelt de Raad bovendien vast dat tweede verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over de omstandigheden van deze ontvoeringspoging. Tweede verzoekster verklaart immers eerst twee maal dat ze in april 2019 stopte met haar studies aan de universiteit (notities PO K. C., p. 7 en 8), maar verandert daarna haar relaas en stelt dat ze in juni pas met de universiteit stopte en onderweg naar de universiteit het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging (notities PO K. C., p. 9). Voorst verklaart tweede verzoekster dat ze de man die haar had proberen ontvoeren twee weken later nog eens terug zag (notities PO K. C., p. 10), terwijl in de door haar neergelegde aangifte vermeld staat dat tweede verzoekster op 3 juni 2019 het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging en pas op acht augustus 2019 haar belager opnieuw terugzag, hetgeen overeenstemt met twee maanden in plaats van twee weken.

De reis naar Honduras die tweede verzoekster ondernam na het incident in juni 2019 valt bovendien eveneens moeilijk te verenigen met de door verzoeksters aangehaalde vrees en de discretie die zij aan de dag zou gelegd hebben na de mislukte ontvoeringspoging. Eerste verzoekster, A. S. verklaart immers dat ze na de ontvoeringspoging haar werk opzegde en dat tweede verzoekster, K.C. stopte met de universiteit, dat ze bijna niet meer buiten kwamen (notities PO A. S., p. 7), en ook niet meer alleen durfden buiten te gaan (notities PO A. S., p. 10). K. C. verklaart eveneens dat ze na de ontvoeringspoging enkel nog absoluut noodzakelijke verplaatsingen deden en altijd met twee of drie buitenkwamen (notities PO K. C., p. 11), en vierde verzoekster, V. Y. stelt dat ze enkel nog in groep buitenkwamen en dat haar dochters stopten met de universiteit (notities PO V. Y., p. 9). Ook derde verzoekster J. A. bevestigt dat ze stopte met de universiteit omdat haar moeder en zichzelf en haar zussen bang waren (notities PO J. A., p. 10). Verzoeksters verklaren dus dat ze dermate bevreesd waren dat ze zich zo weinig mogelijk buiten vertoonden. Toch ging K. C. in juli 2019 nog met haar studiegenoten op toeristische uitstap naar Honduras (notities PO K. C., p. 7). Naar inzien van de Raad valt deze deelname aan een toeristische uitstap moeilijk te verenigen met de vrees die verzoeksters aanhalen en het feit ze verklaren omwille van deze vrees hun gewoonlijke werk- en studieactiviteiten te hebben stopgezet. Dat deze reis het afscheid was van de jaargenoten van K. C. (notities PO K. C., p. 7), dat de reis al lang voorbereid was (notities PO K. C., p. 9), en dat de familieleden van K. C. niet akkoord gingen met haar deelname aan de reis maar dat ze hen kon overtuigen doordat het een groepsreis was (notities PO K. C., p. 7-9), kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de voorgehouden vrees voor eerste verzoeksters ex-partner haar er in elk geval niet van weerhield om de reis te ondernemen.

Uit bovenstaande concludeert Raad dat verzoeksters de aangehaalde bedreiging en ontvoeringspoging niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, en dat bovendien uit het gedrag van verzoeksters minstens blijkt dat de door hen aangehaalde incidenten niet tot een actuele, gegronde vrees in hun hoofde heeft geleid. Uit de verklaringen van eerste verzoekster en blijkt bovendien dat ze na haar vertrek niets meer van R. heeft vernomen (notities PO A. S., p. 16), hetgeen er eveneens op wijst dat zij en haar familieleden actueel geen vrees voor hem dienen te koesteren. Ter terechtzitting verklaart eerste verzoekster verder dat zij niet weet waar haar ex-partner zich momenteel bevindt en dus ook niet of hij al dan niet nog in El Salvador verblijft.

Verzoeksters halen nog aan dat R. D. J. F. F., respectievelijk hun vader, stiefvader en ex-echtgenoot, na hun vertrek uit El Salvador nog eigen problemen met R. kende. De Raad merkt omtrent de problemen van R. D. J. op dat verzoeksters hier erg vaag over blijven en ook weinig pogingen ondernamen om meer over zijn problemen te weten te komen. Zij verklaren hierover het volgende. "Ze probeerden hem af te persen door dezelfde situatie met die foto's. Ze hebben hem overvallen en zijn gsm en een deel van zijn documenten afgepakt. Ze dreigden ermee hem en zijn neef, ze woonden samen, te zullen doden. Wat heeft hij te maken met uw problemen? Misschien niets, in het begin van onze relatie, toen ik 15 jaar was heeft hij mijn stiefvader leren kennen. Hij wist dat hij niet meer bij ons woonde maar dat we wel nog contact hielden en dat hij ons hielp." (notities PO A. S., p. 12); "Ze vroegen geld, hij werd lastig gevallen en afgeperst. Wie vroeg dat? De bendeleden, hij zei het niet maar ik denk dat het van hem kwam. U bedoelt de ex van uw zus? Ja. Waarom denkt u dat die problemen met elkaar gelinkt zijn? Ik weet het eigenlijk niet. Ik weet alleen dat hij schrik had dat er nog iets zou gebeuren. Hoeveel geld vroegen ze van hem? Dat weet ik niet." (notities PO J. A., p. 10); "Vertel eens over de problemen van uw vader. Ik weet er niet veel van. Hij besprak het vooral met mijn zus. Ik weet alleen dat ze hem geld vroegen in ruil voor de foto's, zoals mijn zus ook overkwam, en dat hij daarom vertrokken is. Ik weet niet als er een verband is, hij werd aangevallen, al zijn documenten en geld werden gestolen; dat was in de periode dat ze hem om geld vroegen. Wie vroeg er dat geld aan hem? Dat weet ik niet. Hoe vroegen ze dat aan hem? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat het gebeurde omdat A. het aan mij vertelde. Waarom heeft u niet om meer informatie gevraagd daarover? Ik was kwaad op haar en ik had geen zin om er nog meer over te vragen. Ik weet dat zij er misschien nog erger onder leed, maar zij heeft mij er wel in meegesleept. U kon toch ook aan uw vader vragen waarom hij nu ook hier is? Hij is daar vrij gesloten over. Ik ben de jongste en hij heeft zich tegenover mij altijd het meest beschermend opgesteld. Hij heeft mij er nooit iets over verteld dus ik heb hem er ook nooit naar gevraagd.(...) Hoeveel geld vroegen ze? Dat weet ik niet." (notities PO K. C., p. 12). De moeder van verzoeksters vermeldt zelfs de problemen van haar ex-man niet wanneer er haar gevraagd wordt of er na haar vertrek uit El Salvador nog problemen met anderen waren door R. Pas wanneer er geopperd wordt dat één van haar dochters problemen van R. D. J. vermeldde, stelt vierde verzoekster: "Ja mijn man, we gaan ervan uit dat dat om dezelfde reden is. Ze hebben zijn telefoon gestolen en ze zeiden dat ze hem gingen doden. Kan u eens meer in detail uitleggen wat er met hem gebeurd is? Eerlijk gezegd, ik sprak niet met hem. Mijn dochters zeiden dat ze zijn gsm gestolen hadden en dat ze hem gingen doden. Wie stal zijn gsm? Daar doen ze wat gevraagd wordt voor een beetje geld. Hoe weet u dat zijn problemen gelinkt zijn aan uw problemen?"

Mijn dochter zegt dat er een verband is. Omdat wat ze tegen hem gezegd hebben, dat ze hem gingen doden en omdat ze zijn telefoon gestolen hebben en alles wat met die foto's te maken heeft." (notities PO V. Y., p. 11). De Raad acht de verklaringen van verzoeksters over de problemen van R. D. J. vaag en weinig gedetailleerd, te meer aangezien de problemen van R. D. J. volledig gebaseerd zijn op de vrees en het eigen risico van verzoeksters, en daarom van belang is om hun risico bij een eventuele terugkeer naar El Salvador in te schatten. Hierdoor kan er verwacht worden dat verzoeksters zich in detail zouden informeren over de problemen die R. D. J. nog met R. zou gekend hebben. De Raad merkt bijkomend op dat op 29 april 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS aan R. D. J. werden geweigerd, omdat R. D. J. niet aannemelijk maakte problemen te hebben gekend met R en zelfs verklaarde hem nooit te hebben ontmoet, wat in tegenstrijd is met de verklaringen van verzoeksters volgens dewelke R. ook hun stiefvader/vader hebben benaderd en hem geld had gevraagd in ruil voor de foto's. Het door verzoeksters neergelegde document van het parket-generaal en de aangifte bij de politie samen gelezen met verzoeksters verklaringen kunnen niet tot een andere conclusie leiden. Zoals hierboven reeds aangegeven toont het document van het parket-generaal aan dat eerste verzoekster op 14 mei 2019 aanwezig was op het parket voor onderzoekshandelingen, maar geeft dit geen enkele aanduiding over welke feiten dit onderzoek gaat en wat de rol van verzoekster hierin was. Eerste verzoekster verklaart bovendien vier keer naar het parket te zijn gegaan (notities PO A. S., p. 6-7) maar legt enkel een document neer dat één van deze bezoeken kan staven. De aangifte bij de politie toont aan dat tweede verzoekster klacht indiende voor de poging tot ontvoering waar ze verklaart het slachtoffer van te zijn geweest. Uit dit document op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoekster bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van tweede verzoekster en uit dit document ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan. Tenslotte stelt de Raad vast dat derde en vierde verzoekster geen eigen vluchtmotieven invoeren en zich volledig beroepen op de beweerde telefonische bedreigingen aan het adres van eerste verzoekster; de beweerde ontvoeringspoging van tweede verzoekster en de problemen die R.D.J. zou hebben gekend met R. Bovenstaande vaststellingen zijn bijgevolg ook van toepassing op derde en vierde verzoekster. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in het verzoekschrift geen elementen aanbrengen die een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen noch er in slagen om de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Zij beperken zich immers louter tot het louter herhalen van hun eigen verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds en de stelling dat er geen tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van de familie. Dit volstaat geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden te verklaren noch om een actuele vrees voor vervolging door R. aan te tonen, noch om de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van verzoeksters te wettigen."

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees omwille van de problemen van zijn stiefdochter met R. aannemelijk maakt. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel concreet element aan dat een ander licht kan werpen op het voorgaande. Hij beperkt zich immers in het verzoekschrift tot de loutere stelling dat hij door zijn familie pas zeer laat werd ingelicht over de problemen van zijn stiefdochter; dat zijn leven in gevaar is in El Salvador en dat hij geen beroep kan doen op zijn eigen autoriteiten en vreest voor haar ex. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen en kan slechts vaststellen dat hij hiertoe in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

4.5. Verzoeker verklaart nog drie maal te zijn overvallen geweest, maar ziet zelf geen link met R. en ziet deze overvallen, waarbij zijn documenten en andere bezittingen werden gestolen, zelf als een gevolg van de hoge criminaliteitsgraad in El Salvador (notities PO, p. 10).

De door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 13 juli 2021 waarin de landeninformatie met betrekking tot terugkeer van Salvadoranen na een periode in het buitenland wordt geactualiseerd bevestigt de conclusie in de bestreden beslissing dat volgens een aantal bronnen Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden.

In de toelichting in de aanvullende nota bevestigt verwerende partij de analyse van de situatie van terugkeerders in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot het risico op vervolging of ernstige schade op basis verzoekers verblijf in het buitenland, noch tegen de analyse in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de nieuwe COI Focus van 13 juli 2021 en dat verzoeker in dit verband ook geen vrees heeft uitgesproken.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij de beweerdde bedreigingen door R. niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zouden geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat hij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET